

nogen Grad skulde vogte sig for at stramme Vilkaarene alt for stærkt.

Hvis man var gaaet den anden Vej og saa endda havde sagt: Saa tager vil til Gengæld den Ændring, der indeholdes i § 4 i Socialdemokratiets Forslag til Ændring af Loven af 4. Oktober 1919, saaledes, at man gjorde Betingelsen for at overtage disse Brug lettere — ja, saa kunde der være nogen Grund til, at man sagde: men saa skal I ogsaa give noget mere. Men det modsætter man sig fra anden Side; baade fra Venstres og fra radikal Side modsætter man sig dette Driftsmaal, som skulde bestaa deri, at de paagældende ikke selv skulde yde den Tiendedel til Bygningerne, som de nu skal yde, dette Driftsmaal, hvorved der vilde bidrages til, at Arbejder- og Husmandsbørn lettere kunde komme i Besiddelse af disse Ejendomme. Man fastholder stadig, at de paagældende skal give en 4 000—5 000 Kr. for at komme ind til disse Brug, saaledes at de altsaa kommer til at forrente et langt større Beløb end tidligere. Jeg ved godt, at det bliver fremhævet i Bemærkningerne, at det er for at forhindre Spekulation i disse Ejendomme, og det er ogsaa rigtigt, at der er blevet handlet og spekuleret med disse Ejendomme ogsaa efter Loven af 1919. Men vi har i selve Loven en Bestemmelse, der kunde hindre en saadan Spekulation. Staten kunde benytte sig af sin Forkøbsret; jeg mener, at det vilde være et bedre Princip at komme ind paa, selv om det vilde bevirke, at Administrationen vilde faa mere at bestille, end den har i Øjeblikket.

2det Stykke af § 1 kan vi selvfølgelig ikke have noget imod, det er en af vore gamle Traverser. Det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard udtalte, at de Forslag, som vi her havde fremsat, var vore gamle Traverser, og det gælder netop om dette 2det Stykke af § 1, at det er en af vore gamle Traverser, som vi fremsatte i Fjor, men som Venstre da slet ikke vilde kendes ved, og som den højtærede Landbrugsminister gik meget skarpt imod, medens han nu i Aar er blevet saa fornuftig, at han har taget dette Punkt op. Det giver os en lille Smule Haab om, at naar der er gaaet nogle Aar, vil baade det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard og den højtærede Landbrugsminister være kommet

endnu mere til Fornuft, og saa kommer nok endnu flere af vore gamle Traverser til at ligge paa Rigsdagens Bord.

Det samme er Tilfældet med § 2; ogsaa med Hensyn til den har Landbrugsministeren taget et af vore Forslag op. Han gik imod det i Fjor; den Gang saa han hellere, at man hævede Aldersgrænsen i den gamle Statshusmandslov i Stedet for at sætte den ned i Loven af 1919. Nu optager han selv den paagældende Bestemmelse som et Ændringsforslag, og det kan vi selvfølgelig ikke have noget imod, men jeg ved ikke, om det er, for at Folk ikke skal se, at det er vort Forslag, at Bestemmelsen i Ministerens Forslag kommer til at lyde saa skruptosset, som den gør. Det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard talte om en Bestemmelse i vort Forslag, der ikke var rigtigt formuleret. Jeg vil bede det ærede Medlem nøje gennemlæse § 2 i Ministerens Forslag: „En Ansøger, der i øvrigt opfylder de i § 4 i Lov om Vilkaar for Bortsalg af Jorder i offentligt Eje anførte Betingelser, skal have Adgang til at faa overladt Jord i Henhold til Lovens Bestemmelser, selv om han paa Grund af ung Alder endnu ikke har Valgret til Folketinget, naar han dog er fuldmyndig.“ Det er en gyselig Skefuld, synes det mig, naar man kan sige det samme ved det, vi har sagt, ved at ændre: „opfyldte de i Grundlovens § 30 fastsatte Betingelser for Valg til Folketinget“ til: „være fuldmyndig“. Det er det samme, der ligger deri, og det er da ganske givet, at naar en ung Mand, der er fuldmyndig og ikke har begaaet noget strafbart, alligevel ikke staaar paa Valglisten, er det, fordi han er for ung. Jeg forstaaar ikke, hvorfor man har formet det saaledes, som det nu findes i Ministerens Forslag:

Maa jeg sige med Hensyn til vort Forslag, at medens det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard meget omhyggeligt omtalte § 4, omtalte han slet ikke § 1. Jeg kan ikke forstaa hvorfor. I § 1 ligger et Princip, det nemlig, at vi forlanger, at Bykommuner, der ligger med Jorder ude omkring Byen, kan udstykke disse Jorder efter samme Principper som i Jordloven af 1919, og at de fremtidige Ydelser af disse Jorder skal tilfalde Kommunekassen, saaledes at den Værdistigning, der stadig fremkommer omkring den paagældende By,